

Равенството, което са провъзгласява въ високійтъ Царскій Ферманъ, за насъ е равенство само тогасъ, когато и християнинътъ българинъ са види обдаренъ съ милостъта да бжде пріетъ въ военна и гражданска служба; като и ній българитъ сми чада на общото отечество и на Царското правителство, желайми да сподѣлимъ трудността на нашитъ събратія мюсюлмани въ защитата на Империята отъ злонамѣренитъ неприятели на Държавата, които възбуждатъ негодованіето на нашиятъ народъ по причина, че не сми удостоени съ своята длѣжностъ да бждемъ защитници на славата и честъта на Османската Имперія подъ владичеството на Негово Императорско Величество Султанъ—Абдулъ—Азисъ, на който Богъ да подари дълги и щастливи дни! Дай Боже!

Впрочемъ,

Ваше Высочество,

„Като изразяваме най-смирено сърдечнитъ си горѣположени желанія, оставями ги на благитъ Ваши мѣдри расположенія, и като се надѣваме, че не ще ни лишите въ честитото си визируваніе отъ тѣзи царска милостъ, сми вѣрни и покорни

На Ваше Высочество,

българскитъ жители на Сливненското градско население.

Сливенъ, 1 Януарій 1876 г.“

(Слѣдватъ 500 — петъ стотинъ подписа *).

* * *

Такъвъ вѣтъръ вѣеше, така бѣше настроенъ народътъ по онова врѣме, готовъ да прибѣгне къмъ все-

*) За *равенството*, за което се говори въ всички тия прошения, поводъ главно бѣше далъ Султановиятъ ферманъ отъ 31-и ноемврия 1875 г., въ който се говори за равенството между всички жители на турската имперія безъ разлика на народностъ и вѣра, както и за други нѣкои реформи, на книга разумѣва се.